

לאיפה שלא מסתכלים, רואים היום רגליים מתעופפות באוויר. מדונה מביסה קבוצת ערסים באם.טי.וי, נזידים

ואפילו באופרה כבד פוחחים ראשים בבעיטה. הקונג'פו, הטרנד האחרון של המערב, חי ובוטט בידועלים.

יחד ערבי מבית חנינא, מתנחל מהגדה, תלמיד ישיבה ולוחם דובדבן. לכולם הוא שינה את החיים. לחלקם הוא

בתוס' לי, מאתחורתיך

ות. כולם, אגב, יספרו לכם בשמחה איך הקונג-פו שינה את חייהם. קונג-פו הוא למעשה שם כולל לכל סגנונות הלחימה שמוצאם מסין. המלה "קונג-פו" פירושה התמחות או השקעת זמן ואנרגיה בתחום כלשהו. "כשמישהו אומר 'אני עושה קונג-פו', השאלה השנייה צריכה להיות באיזו שיטה", מסביר שמש. "יש בערך 460 שיטות רשומות, ועוד שיטות רבות שלא רשומות". שמש עצמו התמחה בשיטת ה'זו-זווי', שמשמעותה 'תנועה ספונטנית' ומטרתה ללמד טכניקות קרב של הגנה עצמית המותאמות למצבים מציאותיים שבהם עלול אדם להיתקל. באולם צנוע במעלות רפנה. כולם שריריים אך מנומסים ורגועים להפליא, כולם מכנים את שמש בכינוי הכבוד 'לו-סי' ('המורה'), וגם מי שהגיע לשם במקרה, סתם כדי לחזק את השרירים או את הביטחון העצמי, נרבק בחיי-דק.

פארס תרבאוו, 26, הגיע לשם אחרי שהותקף, כאמור, בתנוחה. בעקבות האירוע הזה,

ורבי-מעוף (תרתי משמע), שסחטו מהקהל בברכת הסולטן מוחיאות כפיים. וגם האופרה והמחול לא יוצאים פראירים: באופרה 'טורנדוט', שהועלתה לאחרונה בקיסריה, שובצו לוחמי קונג-פו וטאי-צ'י, ותיאטרון ירושלים יראה השבוע נזידים סינים משאולין במופע קונג-פו, שחלקים ממנו הוצגו השבוע בשעת בוקר מוקדמת בכיכר ספרא.

פוסטר לז'קיום

בירושלים, שנהוג להלץ עליה כי היא מפגרת תמיד בשני צעדים אחרי הטרנדים של העולם החופשי, דווקא פועל מזה 15 שנה חוג קונג-פו בהדרכתו של אייל שמש, תורה שחורה סאו' שבע, המכונה גם צ'אנג-סי. ומה שמיוחד באמת את הקבוצה שלו הוא ההרכב האנושי שלה, שנראה כאילו הוא לקוח מאיזה פוסטר לז'קיום: לוחם סירת לשעבר עושה סלטות לצד ערבי מבית חנינא, ותלמידי ישיבה חסידים מתאמנים כתף אל כתף לצד חילוניות חונני-

התרגילים של מדונה

היום כבר אי אפשר להדליק טלוויזיה, ללכת לקולנוע או אפילו לצאת לערב תרבו-תי באופרה מבלי להישחף לכמה בעיטות מסוג גנגות או קרב מקלות הגון. הקונג-פו חי בקרבנו, והוא בוטט את עצמו בעוצמה ובר-ייקנות כל הדרך אל לב-לבה של תרבות המערב.

באם.טי.וי הופכת מדונה

בקליפ החדש שלה, 'מוסיקה' לרמות מצוירת שמביסה כנו-פיות ערסים בסגנון הסיני העתיק; בפרסומת לליז'וס נערך קרב קונג-פו במסע-דה בצ'ינג טאן בסן פרנסיסקו; מחול-יוד ממטירים עלינו לאחרונה סרטים עתירי פעולות כמו 'ומיאו חייב למות' ו'מאטריקס'. אפילו את פסטיבל הסרטים המטובר פתחו כאן בסרט של הבמאי הטיי-וואני אג' לי, 'גמר, רדקון', אגדה קולנועית המשלבת קטעי לחימה אמנותיים, מרשימים

לפני כשמונה חודשים ישב פארס חירב-אווי לבדו בתנוונו שבבית חנינא. לפתע נכנסו למקום שלושה בחורים וניסו לשרוד אותו. "היה גשם ולא היה אף אחד ברחוב", הוא מספר. "זהם ידעו שאני לבר בחנות. הם נכנסו שלושה, לבושים שחור עם כובע גרב על הפנים. פחרתי, הייתי בשוק ולא ידעתי מה לעשות. אחד מהם קשר לי את הידיים ושם אותי על הרצפה, השני התיישב עלי, והם שאלו אותי אם יש לי כסף. אמרתי שאין לי, הם לקחו את מה שהיה בכיס שלי וקצת בגדים, ויצאו".

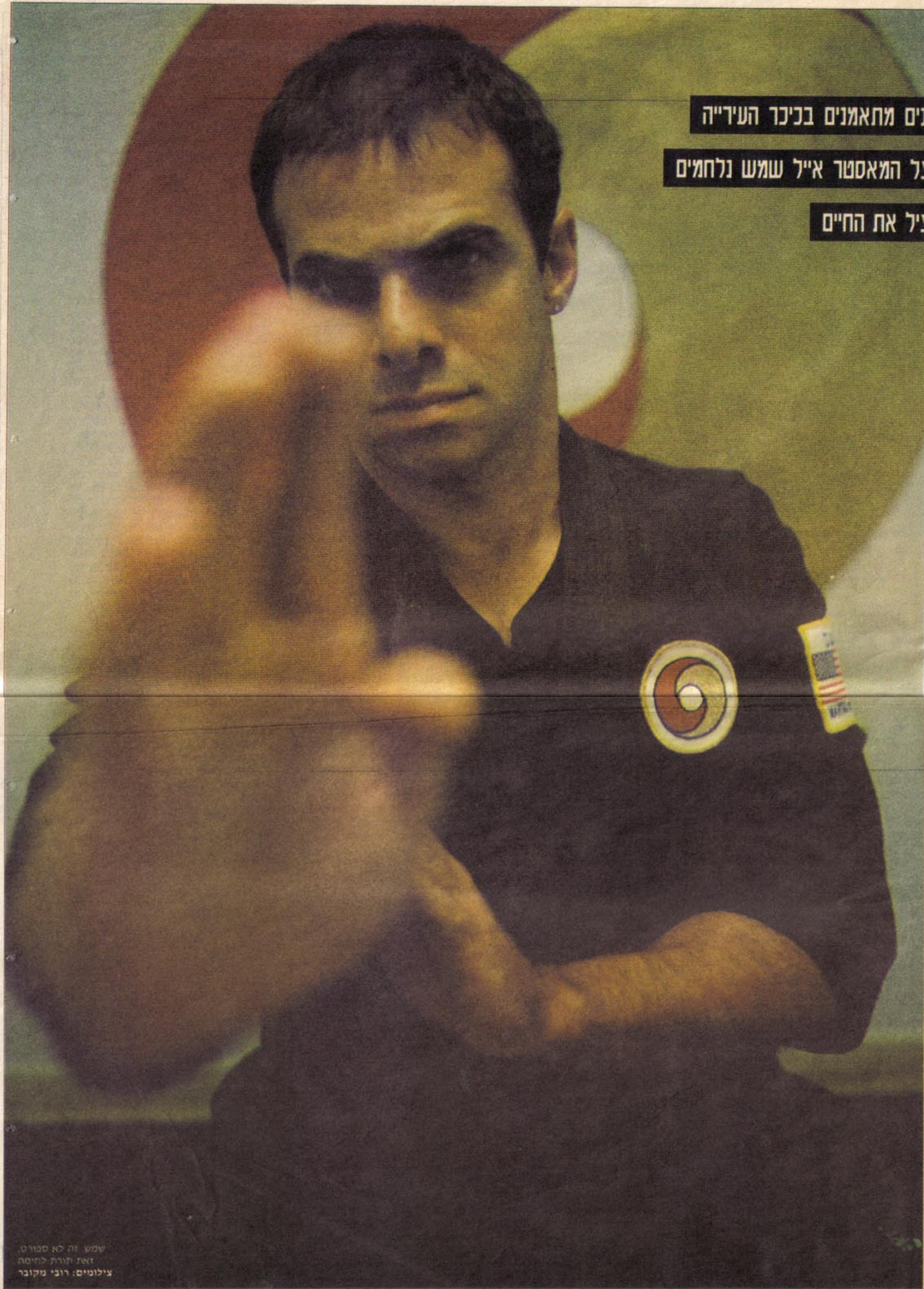
בעקבות האירוע הטראומתי החל פארס ללמוד קונג-פו. היום, הוא משוכנע, כבר היה מצליח להשכיב את תוקפיו בלי בעיה. וזוהי, בתורה שלומדת איתו בכיתה הקונג-פו, הסתובבה לפני כחודשיים במתחם הפאבים של נחלת שבעה. השעה היתה שעת לילה מאוחרת. לפתע היא חשה ביד תנוחה על כתפה ומנסה לרוחף אותה לכור סמוך. לזוהר, שלא מרפק אחת לפרצופו. והתוקף הספיק לצעוק "איי, איי, הפנים" וגמלט המום אל החשיכה.

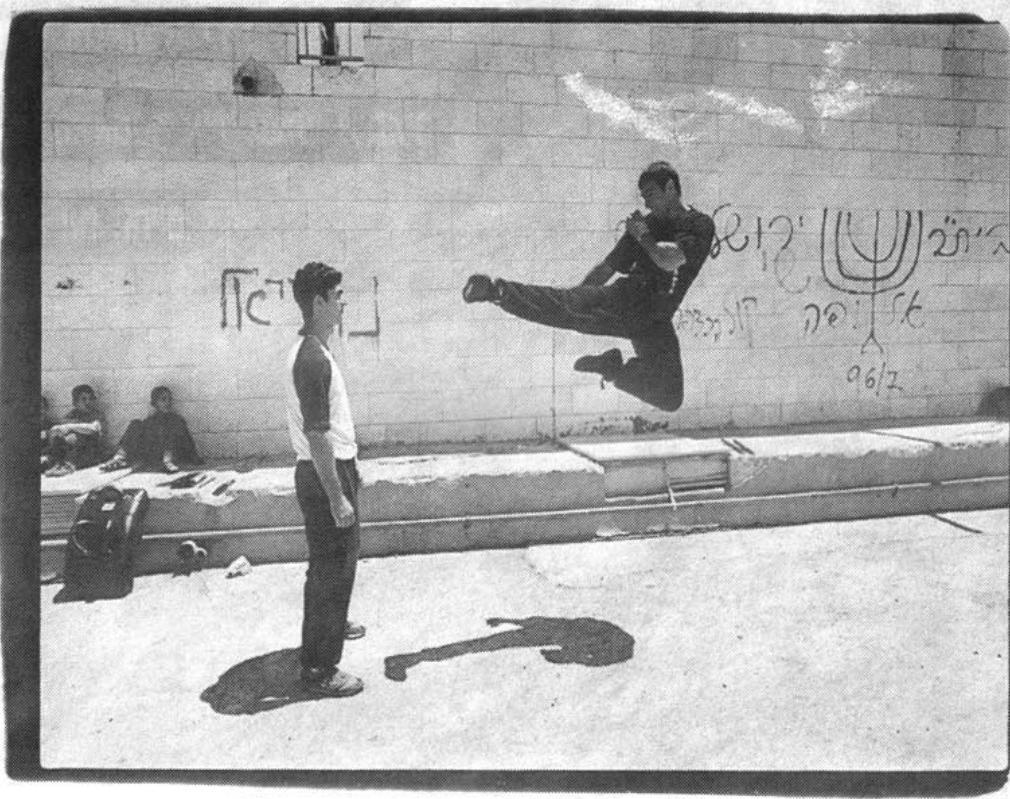
סינים מתאמנים בכיכר העירייה

אצל המאסטר אייל שמש נלחמים

הציל את החיים

שמש זה לא ספורט
זאת תורת לחימה
צילומים: רובי מקובר

שמש. מתעקשים לתת את התחושה האמיתית

גיורא אורמן: "היינו במסיבה בהרצליה וחבר שלי הותקף. כשהלכנו לחניה הותקפיים חיכו לנו שם עם נשק תאולתר. הם ניגשו אלי ואלי יאב שנכנס באחד מהם, הפיל אותו לרצפה ונתן לו אגרופים בראש. זה עם הסכין נבהל ואני פדקתי את הסכין מהיד שלו בקלות"

מספר פארס, המליץ לו חבר יהודי של אביו להתאמן בקונג-פו אצל אייל שמש. "הוא ריבר איתו ואמר שאני ממשפחה בסדר. התקשרתי ושאלתי אם אני יכול לברוא להתאמן, אם זה נעים, לא נעים. הוא שאל: 'יש לך תעודת זהות כחולה?' אמרתי, 'יש כחולה', אז הוא אמר 'אין בעיה, תבוא'."

חברי הקבוצה, שאליה הצטרף לפני כשמונה חודשים, כך הוא מספר, קיבלו אותו בחום. הם ג'נטלמנים כולם, לא רגילים. הם לימדו אותי מהתחלה, ולא עזבו אותי בגלל שאני ערבי. נתנו לי באמת מכל הלב, עד שנדבקתי בקטע."

מכות בין ערבים ליהודים, גם אם זה רק באימונים, יכול להיות עניין קצת טעון, אבל מתברר שבתרגול הוויי שליטה היא חלק מהשיטה. "אנחנו נותנים מכות, כן, אבל בשליטה", אומר פארס. "אנחנו נוהרים. נותנים ערעור הפנים אבל לא פוגעים. בחוץ כן פוגעים, ברגילים גם אפשר לבעוט, אבל בזה-רות".

אתם מדברים באימונים על פוליטיקה? אין לנו זמן לדבר על הדברים האלה, זה שעה וחצי של עבודה אמיתית."

מה יקרה אם מישונו יבקש ממך לנצל את הודע שלך לרעה?

"אני לא אתן מכות לאף אחד. רק אם מישונו ירצה לתת לי בוקס - מה שלמדתי אני אתן לו. אני לומד לא בגלל שאני רוצה ללכת ברחוב ולהגיד: 'בוא תראה, למדתי קונג-פו, אני רוצה לריב איתך'. הלכתי בגלל שקרה לי משהו, ואם זה יקרה שוב ומישונו ייכנס לחנות, אני אוכל להתסדר ולדפוק אותו לגמרי. אם אפשר לגמור את זה במלים - אני מעדיף. תראי, אני לא עברתי, אני סוחר. אני חושב מה אני יכול לעשות כדי להביא כסף, לא את לריב עם אנשים. הכי חשוב לי בכל העולם זה העבודה שלי."

חריק אחד לעמוד השדרה

יצרו של פארס מתאמן ח', לוחם ודוברן לשעבר. הוא מבקש לא לחשוף את שמו בגלל שירותו ביחידה, אבל מוכן לספר את תרגיל קונג-פו שימש אותו פעם בפעילות מבצעית. "היינו צריכים לתפוס מבוקש בשטח רגיש", הוא מספר. "ירדנו מהרכב, ניגשנו אליו, תפסנו אותו וניסינו להכניס אותו לרכב. אבל הבנאדם התנגד, וזה בנאדם בריא שאנני הגעתי לו לכתף. אנתנו היינו מתופשים, ובאותו רגע נחשפנו, ככה שזה היה צריך להיות במהירות. אבל החשוד תפס חוק במשקף הרכב, ואי אפשר היה לרוחף אותו פנימה. באימונים של הווייזה אתנו לומד להכניס מכות בכוח, להדחיק ביץ בראש. המבוקש הזה באמת קיבל המון מכות לפנינו, אבל בגלל רמת האדרנלין וההתרגשות הוא פשוט לא הרגיש כלום, והיה צריך מכות באזורים רגישים כדי לגרום לו להיכנס לרכב." ח' אילתר ושלף: "מרפק אחד לעמוד השדרה, מכה לאשכים, והבנאדם התגלגל לרכב בקלות."

בתור מי נעשה שירות צבאי כזה, אין לך בעיה שבהור ערבי לומד את השיטות האלה?

"אין לי בעיה עם ערבים, נקודה. יש לי בעיה עם ערבי שאומר לי שהוא חמסניק ושהוא רוצה להרוג אותי. אז הבל משתנה בן-רגע. אם פארס היה אומר לי שהוא רוצה להפוך לחמסניק, באותו רגע הוא היה עף מהחוג. אבל פארס הוא בנאדם חמוד ומצחיק וכולם אוהבים אותו, לא רק אני."

ח' ממשיך ונזכר: "פעם התאמן אצלנו בתור מתחנחלת, והוא ופארס עזרו אחד לשני באימון. אני זוכר שהסתכלתי על שניהם מהצד ואמרתי לעצמי: 'הנה השלום מגיע'."

הרמב"ם ממליץ

תלמיד נוסף שמבקש לא לציין את שמו המלא הוא ח', שמתאמן במקום כבר ארבע שנים וחצי. הוא מתגורר באחת השכונות החד-ריות בצפון העיר. "על השכונה הזאת אומרם שהוא רותחת מחום, כי כולם שם לובשים שחור", הוא אומר, ומוסיף שבישיבה שלו לא כולם יודעים לאיזה עולם נעלם שלושה ערבים בשבוע, ואם ידעו - לא יראו את זה בעין יפה."

"דווקא ראש הישיבה הצליח להוציא ממני משהו לארוחונה", הוא מספר. "הוא זימן אותי

לשיחה ושאל: 'לאן אתה נעלם בערבים, זה חשוד, אתה לא עושה שטויות?'. כשסיפרתי לו על הקונג-פו הוא לא כל כך אהב את זה, וביקש שרובנים אחרים בישיבה לא ידעו מזה. עכשיו יותר קל לי. אני כבר לא צריך לסדר לעצמי חתונות, בר-מצות וכל מיני אירועים שלא היו ולא נבראו כדי לצאת לאימון."

זה לא קשה, כל היתרוצים האלה במשך ארבע שנים?

"זה היה לי קשה מאוד, אבל זה נעשה הרגל: אני בתנועה, אני כבר-מצווה. כל הזמן אמרו לי 'אתם משפחה מרובה', אבל זה שווה. אני זוכר משפט אחד ש'לוס' אמר לי פעם כשלא יכולתי לצאת מהישיבה: 'תשמע, זה הפסד שלך'. זה היה בשבילי כמו סכין בלב, היה לי ממש כואב באותו יום. אבל ברוך השם עכשיו הסתדר."

במשפחתו, אגב, טיפוח הגוף הוא לא דווקא דבר יוצא דופן. דוד שלו למד קראטה, ואביו נהג להרים משקולות כימים שבהם התגורר בשכונת נחלאלות. "היו שם חילונים שעשו הרבה בעיות לתלמידי ישיבות", הוא אומר.

אז תחומי העניין האלה נפוצים בקרב תלמידי הישיבות?

"אני מכיר חבר'ה מהישיבה שלי שהולכים למכון כושר, ויש בתוכם משיבות אחרות שלומדים קראטה, קונג-פו, אגרוף תאילנדי. אבל חלקם עושים את זה במתרת."

למה בעצם זה אסור?

"קוראים לזה 'תרבות יוון' ורואים את זה בעין לא כל כך טובה. יש אנשים שעושים מזה סיפור, אבל יש גם כאלה שמבינים את העניין, ויודעים שצריך לתת לבחורים לעשות את הדברים האלה."

איך אתה מתגדר עם האימון המעורב? 'מסתדרים. כשצריך להתחלק לזוגות תופ-סיים בחור, ואז אין בעיות. יש קטע כזה

שאסור ללכת לים מעורב בשביל לא לראות אותנו בכלל, לא להיות בידוד כדי לא להסתכל. אבל לרעתי כשאנחנו הולך ברחוב אתה גם כן רואה, אז סתם לשחק אותה? על מין."

מאחורי כל אמנות לחימה מזרחית יש תפיסת עולם רוחנית שלמה. אין פתירה לפעמים בין הדת לבין הפילוסופיה המזרחית?

"זה לא סותר שום דבר מהתורה. אדרבה, הרמב"ם כותב שזה מאוד בריא להתעמל. אבל נכון שכשרוד שלי למד קראטה, היתה לו בעיה עם הקידה. הוא היה צריך להשתחוות לסמל, ולקבל את המרות של הסמל עליו. הרב שלו אמר לו 'את זה אתה לא עושה', ומאז בקידה הוא פשוט עמד בצד. אבל אצלנו המשמעות של הקידה היא שאני מקבל מהמו-רה מה שהוא נותן לי, שומר אצלי את הסודות ונותן כל מה שאני יכול באימון."

את הלימודים בישיבה הוא מתחיל בתשע בבוקר ומסיים בתשע בערב.

בין אחת לארבע יש הפסקת צהרים שאותה הוא מנצל לעבודות מודמנות, כדי לשלם עבור החוג, כי הוא "משתדל לקחת כמה שפחות מההורים". אך בכל זאת מסתדרים? עוזרים כמה שעות באיזה חנות או מחלקים עיתונים בתי-בית דואר, העיקר להכניס קצת כסף לכיס. בארבע חוזרים לישיבה ובערב מתמקדים לאי-מון. "היו תקופות שהייתי טס מהישיבה לבית", הוא נזכר בחיך, "מוליך על עצמי קצת מים, למה הייתי כולי ג'יפה, וטס לאי-מון במנוחות."

"כשיש תרגיל בלי יותר מדי מגע גופני, אין שום בעיה, והם מתאמנים איתך כמו כל בן אחר בקבוצה", אומרת צפנת לוי, 16, שמתאמנת במקום שבועה חודשים. "כשיש תרגיל שצריך להצמיד לבו או אל גוף וכאלה דברים, אז את כבר מרגישה לבר שזה מרתיע, ואז מוצאים בן זוג אחר או פונים למרדכי שחליף."

וזה לא מעליב?

לוי: "לא, אני ממכרת את הדרך שלהם ואין לי בעיה עם זה. להפך, במצב כזה אני לא רוצה לעבוד איתו, כי אז הוא לא יתרכז בעבודה אלא ברברים אחרים."

הוצאתי לו את הסכין בקלות

האימונים המפרכים, שמתקיימים פעמיים בשבוע, אולי לא מטשטשים לגמרי את הברלי דרקע - אבל בחלק יוצרים סוג של קשר מיוחד בין חברי הקבוצה. "יש איוו היקשרות מסוימת", אומר גיורא אורמן, 18, מנווה יעקב. "אולי זה פרימיטיבי, אבל ברגע שמתעסקים פיזית אחד עם השני, זה קושר. למשל כשאחד מתעייף והשני עוזר לו. או כשמישהו חוטף וכולם מקבלים חצי דקה הפסקה - ובמקום לשחות ניגשים אליו ושואלים אם הוא בסדר". אורמן מספר כי לאחריה, בעזרת השיטה שהוא מתרגל כבר חמש שנים, הוא הצליח להיחלץ בשלום ממתקפת ערבים במהלך בילוי עם חברים. "היינו במסיבה בהרצליה", הוא מספר, "והבר שלי הותקף. זה התחיל ממסירות ובעיטות קטנות. כשהלכנו לחניה הם חיכו לנו שם עם נשק מאולתר - תגורות, סכינים, מקל שבור של מטאטא.

"התקרבו והיה ברור שהם דולכים להיכנס בנו חוק. הם ניגשו אלי ואלי יאב, חבר שלומד איתי. זה עם הסכין צנמר אלי, ואלי יאב - שהוא ראש מתחני - הגיע אחד יותר גדול ממני. יאב נכנס בו, הפיל אותו לרצפה ונתן לו אגרופים בראש. זה עם הסכין נבהל ואני פרקתי את הסכין מהיד שלו בקלות, ואז בגלל הסכין, היתה הצדקה להפיל אותו לרצפה במין סלטה כזאת."

הוא אמר משהו? "איי".

הנרטים פתחו לי את הראש

"אנחנו לא עושים גתות", אומר שמש, "מתעקשים לתת את התחושה הכי אמיתית שאפשר. שלא יהיה נומה לאנשים שעבדנו, אבל ברווח הם ייתקלו פתאום ברמת אגרסי-ביות שהם לא מכירים, או יגידו 'דווקא על זה

ברוס לי, מאחורין

הביטחון העצמי שלו. הוא, לרבריו, דווקא סבל מעודף ביטחון. "גדלתי בשכונת הפשע מוסררה", הוא מספר, "ושם התנוכתי עם טיפוסים מפוקפקים. הכל היינו רואים בשכונתנו - הבר'ה שיושבים עד מאוחר ולא עושים חשבון - לא להורים ולא למשטרה. סמים שהיו רצים חופשי, פריצות. חלק מהחוויה השכונתית השפיע עלי באישה מקום, והייתי עצבני ורע בהתייחסות שלי לאנשים, לנשים, לכל רבר. תמיד היה לי ביטחון עצמי, ביטחון מופרז אפילו. מה שהשיטה הביאה לי זה התרגעות, איפוס בחיים, לראות את העולם שונה. לכבד את הכוח של האחרים וגם את התחילה והתסוגנות של האחרים, ולא לנצל אותן".

ריצמן הגיע לאומנות הלחימה בגיל מבוגר יחסית, 26 אחרי ששוב את השכונה, והתן זמן קצר התנדוע לקונג-פו וזווי. "תקופה מסוימת הייתי בין שני עולמות. מתנדנד בין לחזור לחבר'ה מהשכונה או לשנות כיוון לגמרי. הייתי מבולבל".

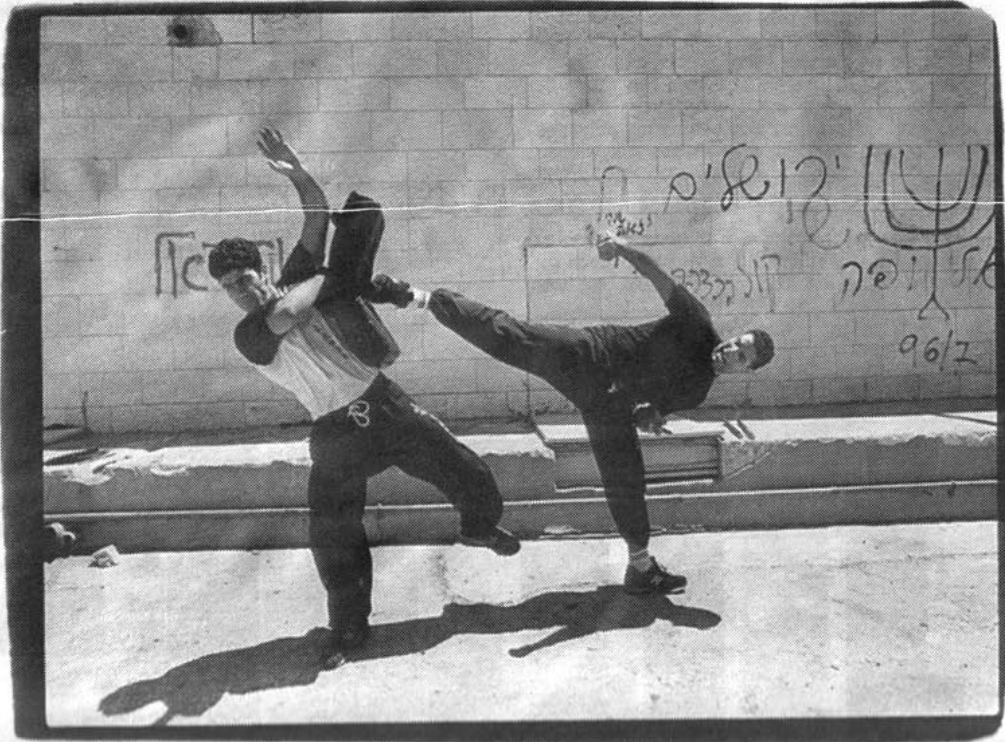
"הפיתוי היה ענק - כולם מסתובבים במכוניות פאר, עם הבחורות הכי יפות, עם תכשיטים, גורמטים וכאלה. אבל אני בבסיס שלי ילד טוב, וכשהכרתה את השיטה זה העדיף אותי הוצעה".

ארי? "בסופו של דבר עזבתי את השכונה, והשיטה אימצה אותי: הגעתי למקום חדש, האימונים היו נוקשים ומסייבים והחבר'ה הפכו לאחים. למשפחה מלוכדת. זה אולי היה חסר לי, למרות שאני בא ממשפחה חמה, אבל פתאום היו מלא אחים קטנים שמסתכלים עלי למטה למעלה. אני זקן השבט בכיתה, כשהגעתי הייתי בן 27 והם היו בני 18. או הרגשתי שאחרי המורה אני הרוגמה".

היום הוא נשוי, אב לילדים ובעל עסק משלו. "זה הביא לי שינוי והשפיע על כל החיים שלי", הוא אומר, "על היחס כלפי האשה, הבית, הילדים והחיים בכלל. לפעמים אשתי אומרת 'אתה מקריש לזה זמן יותר מאשר לבית', אבל אני לא יכול להתנתק מזה, זה כמו רעל בגוף".

אם לא היית מתנדוע לאומנות הלחימה הזאת, אתה חושב שהיית היום בנאדם אחר?

"נשמא, אי אפשר לדעת", הוא עונה בחיוב, "ומסכם במשפט שבטח מסתדר עם פילוסופיה וטיפוס הספונטניות של הזווי: 'החיים מכתביים את עצמם מרגע לרגע, אנחנו פועלים בעולם שאינו קבוע מראש'".

קונג-פו. "נותנים מכות, אבל בשליטה"

נשמע נורא מצחיק, אבל אפילו הדרך שבה אני עולה במדרגות היום היא אחרת. היום אני חי בתחושה שאין לי ממה לפחד".

לא נשיתי חשבון

גדי ויצמן, 34, שמתאמן במקום שבע שנים, דווקא לא היה זקוק לזווי לחיזוק

ת'חתימה שלו, אבל זה מין קשר מיוחד. "אני לא משתמש בשם 'איל' אף פעם", אומר שוק אורקו, שמתאמן אצל שמש כבר שבע שנים. "אני תמיד קורא לו 'לוסי', גם כשאני מדבר עם ההורים שלו כדי לבקש אותו בטלפון. כשאני מתייחס אליו זה תמיד בתואר 'מורה'".

עבור אורקו, 23, שיטת ההגנה העצמית של הזווי הביאה לשינוי ממש בחיים. "בבית הספר תמיד הייתי מין קורבן כזה. הייתי הכי קטן בין החבר'ה והכי חלש, וסבלתי ממיכות ומהצקות. בשיעור ספורט למשל, אם מישהו היה אומר לי זוז, הייתי זז או נבהל, ואז הוא היה אומר: 'מה אתה נבהל, ובוס, מוריד לי כאפה'".

"זה היה די מפתח בשבילי לבוא לבית הספר, או פשוט השתדלתי לא להתקל ברובי של אף אחד". בדומה למורה שלו בשעתו, החל אורקו ללמוד קראטה. "למדתי במשך שנתיים אבל לא הצלחתי להפיק מעצמי שום דבר, והמשכתי לחטוף מכות ולפחד". השינוי הוא אומר, הרגש רק אחרי שהתחיל להתאמן בשיטת הזווי של שמש, שגם ליווה את תהליך האימונים כשיחות אישיות. "אני לא יכול להגיד שאחרי חודש הכל התהפך. זה היה תהליך ארוך, כי אני הייתי בניורעון, מה שנקרא, של ביטחון עצמי. אבל אחרי כמה שבועות או חודשים של אימון החלטתי שאני עומד על שלי ולא משפיל מבט, גם אם אני אטופף את אותה סטירה בסוף. משם זה רק השתפר".

היום אתה מופגל להגן על עצמך?

"היום אין לי בעיה להתמודד פיות, אבל היום אני לא צריך להגיע למגע פיו, כי מספיק שהתקפתי מילולית או מבט, וזה כבר מקפל אנשים אחרת. תברה שלי למשל גרה במעונות הסטודנטים, ליד הרשא המרכזי ומרעישים שם נון-סטופ. בתשעים ארזו מהמקרים צעקה אחת שלי מהחלון מספיקה כדי לפור אותם, כי הם רואים שאני גם מוכן לדרת למטה ולהתעמת איתם אם צריך. "זה פשוט הפך אותי לאדם אחר. היום אני הולך אחרת, שם לב לסביבה בצורה שונה. זה

לא עברנו". מה המופי? עדי לאן אפשר להגיע? "לאולימפיאדה לא יוצאים מכאן, כי אין תוקים. יש תחרות מאוד גבוהה עם עצמך. הזווי קונג-פו זה לא ענף ספורט, זו אומנות לחימה. יש תצוגות".

שמש, 37, נשוי ואב לשניים, גדל ברמת אשכול. לאומנות הלחימה הוא הגיע בגיל 13, ילד הלשלוש שרצה להתחוק. "הייתי ילד מאוד חולני וההתפתחות שלי הייתה מאוד אטית", הוא מספר. "סבלתי מאסטמה ומרל-קוט אונייים בצורה רצינית מאוד. כשאחי התחיל להתאמן בקראטה, הצטרפתי גם אני, כדי לחזק את הכושר הגופני".

בחיבת הביניים של רנה קסין, שבה למד, התגנפו עליו כמה ברוינים בגלל שלא הייתה לו אש. "הם באו עם מקלות ואבנים, פתחו לי את הראש, ואני, קראטיסט גדול שכמוני, שכבתי שלושה ימים במיטה. בעקבות התקרית הזאת יצאתי עם הבטחה לעצמי שעל הסיפור הזה אני לא חוזר".

שמש המשיך להתאמן בקראטה אבל לא ממש מצא את עצמו, עדי שהתנדוע לשיטת הזווי. אחרי השירות הצבאי ביחורת 'עורב' הוא נסע לארה"ב כדי ללמוד את השיטה אצל ג'וזף קאולס, מי שהיה תלמידו של ברוס לי. הוא למד אצלו במשך שנה ארוכה ומפרכת, היחס שמגלים מרבית התלמידים של שמש כלפיו בהחלט גובל בהערצה. אורמן: "הוא מישו שביים מאיתנו שואפים להיות - ברמה, בידע ובאהבה שהוא נתון לנו בתור תלמידים. זה משהו לשאוף אליו ולהעריך אותו, לא איהו אליל שתולים פוסטר שלו ומחפשים

חורה לחיים

בקונג-פו הקלאסי, כאשר תלמיד בוחר לעצמו מורה, זו החלטה שתקפה לכל החיים, והמורה נתפס כרומה של אב רוחני מעורר הערצה. בעולמנו הקפיצני אמנם קצת יותר קשה לעשות התחייבויות 'פור לייף', אבל היחס שמגלים מרבית התלמידים של שמש כלפיו בהחלט גובל בהערצה. אורמן: "הוא מישו שביים מאיתנו שואפים להיות - ברמה, בידע ובאהבה שהוא נתון לנו בתור תלמידים. זה משהו לשאוף אליו ולהעריך אותו, לא איהו אליל שתולים פוסטר שלו ומחפשים

שיפודי נשרים

כמו כל דבר טוב, גם הזווי פותח על ידי אשה, שלמדה את כל התורה כולה על רגל אחת מנזירה בודהיסטית

זווי? היא אחת השיטות בקונג-פו שמשמעות שמה הוא, כאמור, התנועה הספונטנית, ובמילים אחרות - מה שמתאים לאותו רגע. אצל הסינים תמיד יש גם איהו סיפור פילוסופי שמסביר את העיקרון שמאחורי השיטה, וגם כאן יש משל על נשך ואגפה, שהולך בערך ככה: מעשה בנאפה אפורה שישבה על ענף של עץ רובר-בן, כאשר נשך גדול מעופף מעליה בשמיים. "אהה", חשב לעצמו הנשר, "האגפה האפורה נראית הסרת אניים, טרף קל לנשך רב-עוצמה כמוני". האגפה, שקלטה את הנשך, נשארה קל לגמרי, כיוונה אליו את מקורה המודרך, ואילו הנשר מצא עצמו מושפך על מקורה.

"האגפה אינה יכולה לעופף או להילחם טוב יותר מהנשר", מסביר שמש, "ולכן היא בורחת באפשרות היחידה שלה - פועלה ספונטנית ללא תנועות מבוזבזות. זה רעיון קלאסי לתפיסה של הזווי. בקונג-פו מבטאים את זה 'זווי', שפירושו לא לעשות כלום ולהשיג הכל. הכוונה היא להיראות רגועים היציגית אך עם זאת להיות מוכנים בכל העוצמה והמחשבה לביצוע הדרוש".

השיטה, כמו הרבה רברים חכמים אחרים, פותחה דווקא על ידי אשה - סינית בשם וינג-צ'אנג (תקופת האביב היפה, שבבילינג), שהיה לפני כ-400 שנה. וינג-צ'אנג למדה אצל נזירה בודהיסטית שיטת לחימה שנקראת 'אגרוף פרח השוקי'. היא התאימה את השיטה לעיקרון הזווי, וצמצמה אותה למינימום תנועות, שנזנחות מקסימום יעילות. את הגישה המשופרת היא הפיזה ברחבי סין במהלך מסעותיה עם בעלה, שהיה שחקן בתיאטרון נודד.

כמה מאות שנים אחר כך תנועה לשיטה גם מי שהיה מודע של ברוס לי הגדול, יפ-קאן-בא, שהפך לסמכות עליונה בשטות לחוגה זו. מספרים על המורה הגדול שהיה יכול להביס את יריבו בעיניים עצומות ורזות לשיטה 'הדריים הדיביקות', את הטכניקה הנזירות ביותר בעולמנו של וינג-צ'אנג. היא נקראת כך משום שבמהלך קרב היו ידיו נרסקות כמו רסק גלופי של היריב מבלי שזה היה יכול לחמוק ממנו.